

Sygn. akt VII U 1342/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Emilia Poddebniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 r. w W.

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 maja 2014 r., znak: I/25/(...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 30 maja 2014 r., wydał decyzję (znak: I/25/(...)), mocą której odmówił ubezpieczonemu A. C. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 28 a.r.).

A. C., w dniu 30 czerwca 2014 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od w/w decyzji.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS jest nieprawidłowe, pomija istotne treści dokumentacji medycznej zawarte w zebranych materiale dowodowym sprawy, jak również w żaden sposób nie dowodzi, że uwzględniono rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, możliwość podjęcia innej pracy, brak celowości przekwalifikowania zawodowego oraz poziom wykształcenia i wiek. Zaskarżona decyzja zdaniem odwołującego jest lakoniczna, a jej uzasadnienie nie pozwala na dokonanie ustaleń w jakim zakresie rzeczywiście przeanalizowano ww. okoliczności. Dodatkowo odwołujący podkreślił, że ustalenia, których dokonała Komisja Lekarska ZUS są całkowicie odmienne od orzeczenia nr (...) z dnia 22 kwietnia 2013 r. Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSW, w którym stwierdzono, że na podstawie badania własnego i dokumentacji medycznej stan zdrowia A. C. wyklucza całkowicie zdolność do służby w Policji i co najważniejsze istotnie ogranicza zdolność do pracy, co daje podstawę do orzeczenia drugiej grupy inwalidzkiej. Z kolei ustalenia Komisji Lekarskiej ZUS zdaniem odwołującego pomijają skutki stale pogarszającego się stanu zdrowia, z uwagi na konieczność stałej rehabilitacji, powikłania zdrowotne, przy jednoczesnym braku rokowań poprawy stanu zdrowia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 9 lipca 2014 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 30 maja 2014 r. , znak: I/25/(...) na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został skierowany na badania do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 27 maja 2014 r. (s. 26) uznała badanego za zdolnego do pracy i na podstawie tego orzeczenia organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. C., urodzony w dniu (...), orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 4 kwietnia 2014 r. nie został uznany za niezdolnego do pracy.

Ubezpieczony wniósł sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, która w dniu 27 maja 2014 r. również stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 30 maja 2014 r. decyzję, mocą której odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Od powyższej decyzji A. C. złożył odwołanie (k. 2 a.s).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty neurochirurga celem ustalenia, czy w dniu wydania zaskarżonej decyzji odwołujący był zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała.

Biegła sądowa lekarz specjalista neurochirurg dr n. med. A. M., w opinii z dnia 9 grudnia 2014 r., wskazała, że w badaniu neurologicznym ruchomość kręgosłupa w odcinku szyjnym jest w granicach normy, w odcinku lędźwiowo-krzyżowym jest nieznacznie ograniczona. Siła mięśniowa, napięcie mięśniowe w kończynach górnych są symetryczne, w kończynach dolnych odruchy kolanowe i skokowe są słabo wywoływalne. Biegła stwierdziła, że z dokumentacji nie wynika, żeby odwołujący wymagał intensywnego leczenia neurologicznego z powodu zaostrzenia dolegliwości bólowych. W związku z tym biegła uwzględniając posiadane przez odwołującego kwalifikacje – wykształcenie wyższe administracyjne, uznała go za zdolnego do pracy.

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł pełnomocnik odwołującego wskazując, że jest ona niepełna, gdyż nie zawiera informacji na podstawie jakiej dokumentacji została sporządzona, jest nienależycie uzasadniona, nie odpowiada na podstawowe tezy dowodowe oraz jest niejasna, ponieważ analiza przedstawiona przez biegłego nie pozwala skontrolować ich rozumowania co do trafności wniosków końcowych.

W kolejnej opinii z dnia 14 lipca 2015 r. biegłe sądowe z zakresu neurologii i neurochirurgii dr B. A. i dr n. med. A. M. nie stwierdziły istotnych odchyień w stanie neurologicznym. Brak było również ich zdaniem naruszenia stanu zdrowia odwołującego, które uzasadniałoby orzeczenie długotrwałej niezdolności do pracy w sensie rentowym. Biegłe podkreśliły, że przeciwwskazana jest dla A. C. jedynie ciężka praca fizyczna.

Pełnomocnik odwołującego ponownie wniósł uwagi i zastrzeżenia do opinii, wskazując że przedłożona opinia jest niepełna albowiem nie odpowiada na wszystkie pytania.

W dniu 7 września 2015 r. A. C. w związku z dolegliwościami bólowymi w obrębie klatki piersiowej trafił na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala (...). Po przeprowadzonych badaniach, rozpoznano u odwołującego zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego i piersiowego, ale lekarz nie stwierdził konieczności przyjęcia go w trybie pilnym do Kliniki (...). Zapis EKG był prawidłowy, bez niedowładów obwodowych. W konsultacji neurologicznej stwierdzono, że badany był prawidłowo zorientowany auto i allopsychicznie, nerwy czaszkowe bez odchyień, kończyny górne i dolne bez

niedowładów, nie stwierdzono odruchów patologicznych, oczopląsu. Odwołującemu wystawiono skierowanie do poradni neurologicznej.

W opinii uzupełniającej z 22 października 2015 r. biegłe sądowne z zakresu neurologii i neurochirurgii podkreśliły, że posiadane przez odwołującego wykształcenie wyższe z dziedziny administracji europejskiej pozwala na wykonywanie pracy nie tylko w charakterze policjanta. W opinii biegłe również odniosły się do sformułowań medycznych niezrozumiałych dla strony powodowej, dokonując szczegółowego wyjaśnienia zagadnień specjalistycznych. Biegłe wskazały, że u odwołującego istnieje choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa, która wymagała leczenia operacyjnego, nie mniej efekty tego leczenia są dobre, co potwierdzają wyniki badań neurologicznych i wyniki badań (...). Biegłe nie stwierdziły niedowładu palców oraz „nieruchomości” w stawie barkowym oraz niedowładu prawej kończyny i po ponownej analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach podtrzymały wcześniejszą opinię i nie stwierdziły naruszenia stanu zdrowia u odwołującego, które uzasadniałoby orzeczenie długotrwałej niezdolności do pracy w charakterze rentowym.

Do powyższej opinii zastrzeżenia zgłosił pełnomocnik odwołującego.

Dnia 16 marca 2016 r. wpłynęło do Sądu pismo strony powodowej, w którym poinformowano, że A. C. odbył badanie EEG i wnosi o przeprowadzenie dowodu z przedmiotowego badania.

W opinii uzupełniającej biegłe sądowne z zakresu neurologii i neurochirurgii nie stwierdziły objawów ogniskowego uszkodzenia mózgu. Wynik badania EEG z dnia 27 lutego 2016 r. wskazuje, że zapis jest niskonapięciowy, w granicach normy oraz że obraz badania EEG nie jest charakterystyczny dla padaczki.

Na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 r. strona powodowa wniosła o uchylenie decyzji organu rentowego, z kolei pełnomocnik organu rentowego wniosł o oddalenie odwołania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i neurochirurgii, celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłe opiniach, zarówno głównej, jak i uzupełniających należy podzielić w całości. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. C. od decyzji organu rentowego z dnia 30 maja 2014 r., znak: I/25/(...) nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03).

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, albowiem odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinie wydane przez biegłe i uznał je za wyczerpujące, poddając wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegłe są bowiem doświadczonymi specjalistkami z tej dziedziny medycyny, która odpowiada schorzeniom ubezpieczonego. Opinie wydały po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu biegłe rzeczowo uzasadniły swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i neurochirurgii wynika, że występująca u A. C. obecność blizny w miejscu operacji, obniżenie wysokości i niewielkie wypukliny krążków międzykręgowych oraz niewielkie, stwierdzone zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, brak nawrotowej przepukliny dysku, a przede wszystkim stan neurologiczny (brak niedowładów kończyn, objawów korzeniowych, zaburzeń chodu, objawów uszkodzenia centralnego układu nerwowego), nie dają podstaw do stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy. W podsumowaniu opinii biegłe podkreśliły, że odwołujący ma możliwość wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Zdaniem Sądu oceny powyższej w niczym nie mogło zmienić wewnętrzne przekonanie ubezpieczonego o złym stanie jego zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68).

W tej sytuacji Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)

PC